

АЗ ЖИВЕЯ ДНЕС, С ДНЕСНИЯ ЖИВОТ НА ДНЕСНИТЕ БЪЛГАРИ

Елисавета Багряна на 95 години

Колко е трудно човек да говори за себе си - с тези думи започна Елисавета Багряна и помоли за кратки и ясни въпроси. - Не обичам сложните неща. Аз се срещам с хора различни, с най-прости хора и най-висши създатели на култура, музика, поезия и към всички съм еднаква.

Седнала на обичайното си място, сред портретите на своята изящна младост, в дома си, тя съчетаваше в себе си началото и края на неизбежната реалност на времето, което отмерва земните дни, нестихващата жажда за поезия и вечността на духа. Респектът от големия ѝ поетичен талант и дистанцията на годините бързо се преодолява от нейното топло и сърдечно отношение.

1. От Вашата поезия блика живот, волност и свобода. Кое е тайнственото разковниче на Вашата жизненост?

Не знам дали има разковниче, но ако има някакво, то това е наследство. След смъртта на баща ми намерихме едно тефтерче, в което той си е писал стихове. Ние не знаехме за това. Запомнила съм рано сутрин на двора, ние имаме хубав двор с хубава градина, майка ми и баща ми да работят и да си пеят песнички. Майка ми полива лехичките и пее. Тези песни бяха от времето на тяхното годеничество и любов. И може би това разковниче е крие и във фамилията. Нашето семейство е от фамилията Чинтулов, който още преди Христо Ботев е писал стихове и в Ботевата поезия има негово влияние.

2. Вие сте родена в София, която стократно се е променила от Вашето детство до днес. За кое се радвате и за кое Ви боли?

Да. Родена съм в София в 1893 г. Тя бе обявена вече за столица. Помня е непавирана. Конете едва пристъпваха в черноземната кал, а мъжете носеха галоши, които им оставаха в калта и когато пристъпваха от крак на крак да се освободят от нея, ние децата много се смеехме. Живеех в София и много по-късно видях провинцията. За старото и лошо-